

Bir yağmur ertesi su dolu çukurların arasından sekerken gördüm. Ayakkabısının topuğu kırılmış, bir çamura bir de su birikintilerine bakıyordu umutsuzca.

Selam

Aaa!

Hayatındaki en önemli meseleye daha büyük bir mesele eklenmiş gibi baktı. Onbeş sene önce de böyle bakmış, cümlemin ortasında bir daha görünmemek üzere beni bırakmıştı.

Sanırım yardıma ihtiyacın var.

Ah, afedersin, sana da selam. Ben hallederim aslında.

Yalan söylemesindeki beceriksizliği o zamanlar da severdim, şimdi de güldürdü beni. Çantamdan iki poşet çıkardım, sol ayakkabımı çıkarıp poşetlerden birini ayağıma geçirdim ve ayakkabımı ayağının ucuna bıraktım. Böyle bir iyilik beklemediğini belli eder bir yüz ifadesiyle aldı, parmağının ucunda durmaya çalıştığı ayakkabısını çıkarıp diğer poşete topuğuyla beraber bıraktı.

Ben de bir taksi geçer diye umuyordum.

Buralarda mı oturuyorsun?

Yo, bir arkadaşımı görmeye gelmiştim, aşağıdaki sokakta.

Cümleye *ben bu mahallede oturacak kadar düşmedim* diye başlamış, *ama buralarda da iyi insanlar var* diye bitirmişti. Onu hep böyle anladım, ses tonundaki değişimler, baktığı ve bakmadığı yerler, kelime seçimi, renk seçimi, bir espriye ne kadar güldüğü... Belki her kadın böyleydi, ama ben *onu* anlamak istemişim.

Bir kadını anlamamak kadar, fazla anlamamanın da ölümcül olabileceğini o zaman bilmiyordum. Asla ikrar etmedi ama benimleyken psikolojik bir röntgene girmiş gibi hissediyordu. Söylediklerim doğru da olsa, yanlış da, kaybediyordum. Bir kadının *asla* tam olarak bilinmek istemediğini, sevgilisi için opak olmanın da, saydam olmanın da eş derece tatsız olduğunu bilmiyordum. Bir dalgalı göl gibi, ne kendini setreden, ne dökünüp saçılan olmak istiyordu... Ne görünecek, ne gizleyecek.

Onu bulmuştum, o da bulmadığımı göstermenin tek yolunun beni terketmek olduğunu bulmuştu.

Hayat nasıl?

Ağzımdan çıktıktan sonra soru garip geldi.

İyi. Sekiz yaşında bir oğlum var. Planlama'da çalışıyorum.

Evlenmişti. On sene önce böyle bir haber almak kalbimi asitle yıkayabilirdi. Şimdi sadece belirsiz bir ekşilik duydum.

Senin nasıl gidiyor?

Biraz sağda solda çalıştım, babam öldükten sonra bir kafe açtım, hayat işte.

Asıl sorduğu bu değildi, dönüp baktı, vazihen sormayı düşünüp vazgeçti.

İki topal caddeye çıkmıştık.

Biraz ilerde lostra var.

Ayakkabın rahatmış. Gülüyordu.

Bir an hayatı ayakkabılarımla yürümenin nasıl olduğuna dair nutuk çekmek geldi. Vazgeçtim. Karşımdaki lalettayın bir kadındı, araya giren senelerin neredeyse yüzünü bile sildiği bir kadın.

Sende kalsın, ben böyle giderim kafeye.

Cesaret bulmuş gibi sordu: *Sende var mı çoluk çocuk?*

Yok, ben evlenmedim.

Bunu beklemiyordu. Bir an aklından *sebebi ben miyim?* diye geçmiş olabilir. Eskiden olsa bu sonuca ulaşması üç saniye sürerdi, geçen yıllar en azından bu süreyi otuz saniyeye çıkarmıştı.

Denedin mi?

Açık tahrik.

İki defa nişanlandım, yürütebileceğim bir şey olmadığına karar verdim.

İntikam.

Ben de yürütemiyorum. Geçen yıl boşandım.

Tabelayı görmedin galiba, girilmez yazıyor.

Çocuk için zor olmuştur.

Acil durumda çocuğa basın.

Evet. Ama halletti. Kerem bana düşkündür zaten, babası da pek ilgilenmezdi.

Oğluna ismimi mi verdin? Yangın alarmı türkü çalmaya başladı.

!

Söyleyecek bir şey yoktu. Geçmiş benim için silik bir resimdi, silmesi zor olmuştu ama işte farkettiğim gibi silinmişti işte. Yanımdaki orta yaşlı kadının o geçmişle ne ilgisi vardı?

Ayakkabıcıya kadar konuşmadık. Yorucu bir yürüyüş olmuştu, poşet delinmiş, ayağım ıslanmıştı. Dükkana girip adama elimdeki poşeti uzattım. Sandalyeye oturdu, ayakkabıcı *kadına* bir terlik verdi, ben de ayakkabımı tekrar giydim.

Beni süzmekte olan gözlerine baktım: *Herhalde bundan sonrasını sen halledersin.*

Hallederim

Gülümsemeye çalıştı, hayır, onu hala okuyabiliyordum ama okumak istemiyordum.

Hoşçakal o zaman, yolun o tarafa düşerse kafeye uğra, çayımı içersin.

Bunu saymam, kendi ayakkabınla gelmedikçe.

Tabi, belki bir gün.

O bir günün asla gelmeyeceğini bilerek çıktım dükkandan.